

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Chrysæ clarißimo. 78.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ελευθερος· ἀλλὰ γὰρ τὸν ἄνθρωπον ἐν μεγάλῃ κλύδωνι κυβερνήτης, καὶ διάκων χειρὶς ἀφροσύνης· ἢ τὸν κλύδωνα τοῦ βίβου τοῦτε ἀφροσύνη, πειρασμῶ μὴ ἀπειπεῖν· εἰ γὰρ πρὸς τὴν ὁδὸν ὁ βίβος ἀνθρώπων ὅτι τῆς γῆς, πῶς ὅτι ἐν τῷ πειρασμῷ ὄντας μὴ πειρασθῆται, τὸ γὰρ παρὰ τῷ σωτήριος εἰρημῶν, χρηροῦτε, καὶ προσευχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμοὺς, τὸ μὴ καταποθῆναι ὑπὸ αὐτοῦ ἠνίστατο· εἰ γὰρ τοῦτο ὁ ἀπὸ ἄλλοι, νομίζουσιν ἐφῆ ὁ σωτήρ, τῷ μηδαμῶς πειρασμῶ πειπεσῶν, ὅτι ἂν ἔχοι λόγον. καὶ τῶν προσφῆτων, καὶ τῶν ἀποστόλων, καὶ τῶν μαρτύρων εὐδοκίμων ἀνθρώπων, πολλοῖς καὶ μεγάλῃς ἀπειπεσῶν. ἀλλὰ τὸ μὴ πειπεσῶν, ἴσως ἀδύνατον, τὸ δὲ μὴ ἠνίστασθαι, δυνατόν· οἱ μὲν οὖν πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτῆς βεβαπλισμένοι πρὸς τὰς συμφορὰς ἔχουσιν τὰς ψυχὰς ἀπαρμυθῆναι, οἱ δὲ λογισμῶ σωφρονιστοὶ κυβερνήται, ἀπαθοῦνται ταύτας, ὅτι τῷ γενναίως ἐνεργεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ τεφάνως ὀνειροπολεῖν.

Εὐλογία ἀναγιγνώσκει. ος.

Ἐκ τῶν περὶ τὸν θάνατον τῷ βασιλεῖ Αχαβ συμβεβηκότων ἐστὶ θαυμασῶν, πῶς τὸ χρεῶν ἐδὲ προσμνησῶν ἀφροσύνην οἶόν τε. Ὅσον γὰρ τὰς ἀνθρώπιναις ψυχὰς, ἐλπῖσι θωπεῖον χρεῶν, καὶ ἀειάγει αὐτὰς ἐκείσε, ὅθεν αὐτῶν βεβαίως κρητήσκει καὶ ἀείσκει.

Χρῆσι λαμπεράτω. οη.

Εἰ καὶ περὶ τὰς οἰκείας τὴν μεγαλοψυχίαν ταύτην ἐπεδείξατο ἢ σὴ μεγαλονοία, ἢ μὲν ἔδ' ἔτω μικρὸν, κοινὰ δὲ ὄντα τῷ γένει κακότησιν ἀφῆρει δ' ἄντι τῆς φιλοτιμίας ἴσως, τὸ δοκεῖν ἀνάγκη τὴν σὴ τῆς φύσεως προσεῖναι. νῦν δὲ τῆς ἐκείθεν ἀπίας ἀεικιομένης. οἱ γὰρ ἕως τοῦ τεθνεώτος οἱ καὶ εὐεργετηθέντες, ἔδ' ἔγνω.

que immunis sit. Verum citius quispiam in maxima tempestate citra gubernatoris & clavi opem salutem consequeretur, quā huius vitæ procellas, nullius tentationis periculo facto, effugeret. Nam cum tentatio sit vita hominis super terram, qui fieri potest, ut qui in tentationis loco sit, minimè tentetur? Nam quod à Salvatore dictū est, Vigilate & orate, ut nō intretis in tentationem, perinde est ac si dixisset, ne ab ea opprimamini. Nam si his verbis (quemadmodum aliis placet) hoc intellexit Saluator, ne vlllo modo in tentationem prolabamur, rationi parum consentaneū hoc esset, cum & Prophetæ, & Apostoli, & ij viri, qui virtute maximè excelluerunt, in multas & maximas tentationes incidere, fortasse impossibile est: ei autem minimè succumbere, possibile. Ac quidē plerique mortaliū imperitia obruti, ita in calamitatibus afficiuntur, ut eorum animi consolationem omnem respuant. Qui autem prudenti iudicio gubernantur, eas propulsant non modò fortiter ferendo, sed etiam coronas animo & cogitatione versando.

Iob. 7.

Matt. 26

Eulogio Lectori. 77.

Ex his quæ regi Achab in morte contingerunt, admirari licet, quemadmodum ne prædictum quidem fatum effugi possit. Animos enim humanos callidè subit, spe læta iis blandiens, eosque illuc circumducit, vbi eos certò superabit.

3. Re. 22.

Chryse clarissimo. 78.

Etiam si hac liberalitate in propinquos ac necessarios tuos usus fuisses, ne sic quidem parvæ laudis esset, bona tua cum iis, qui genere tecum coniuncti essent, communia habere, sed tamen illud fortasse aliquid ex munificentia laude detraxisset, quod naturæ quoque necessitas accedere videretur. Nunc autem, præcisâ illa causa (nam hominis defuncti filij, quos

tu beneficio affecisti, ne tibi quidem noti erant, nisi eos calamitas commendasset) mens planè laudè gloriâque sibi vendicat.

Lampetio Episcopo. 79.

Superbiæ te arcesso, quoniam Zosimo Presbytero obuius factus, vt audio, ipsius morbis, velut abhibitis quibusdam fomentis, minimè mederis: verùm Hippocrati morem gerens, vt incurabili morbo laboranti manum haudquaquam admo- ues. Quamuis enim in corporibus verum hoc esse quidam existiment (etsi alioqui persæpe falsum inuentum est: & complures enim medici, admota manu iis, qui incurabili morbo affecti esse videbantur, rem ex sententia gesserunt) in animis tamen hoc magis adhuc falsum esse reperitur. Nonnullos enim nouimus, qui ex profundo vitij gurgite ad ipsam virtutis arcè ascenderint. Corpora quippe naturæ necessitate, tanquam vinculis quibusdam constringuntur: animæ autem voluntatis atque arbitrij potestate ornata sunt. Quâ obrem quò facilior est voluntas quam natura, eò quoque facilius ac procliuus est animum è morbo recreare. Ac proinde submota omni desperatione, illud cura & enitere, vt eum sanitati restituas. Neque enim parua tibi apud Deum gloria futura est, siue istud perfeceris, siue fecus. Nam id omne, quod tuarum partium est, cumulatè præstiteris. Quare, vt omnino laudem & gloriam consecuturus, si eum, vt ex improba vitæ ratione emergat monueris, sic affectus esto: nec te, aut noctu aut interdiu, hæc cura deserat. Fortasse ipse quoque salutem obtinebit: & qui eius vitiis offenduntur, erigentur: & qui eum suggillant compescentur: & tu sempiternam gloriam adipisceris.

Zosimo Presbytero. 80.

Nuper ad te scribebam, sperans fore, vt à vitio te subduceres, atque ad puram & integram sanitatem redires. Nunc autem ea de causa sermonem habere pe-

ρίζοντό σοι, εἰ μὴ συμφορὰ αὐτοῦ συνέστησεν, ἢ γινώμι καθαρώς εὐδοκίμῃ.

Λαμπητίῳ ἑπισκόπῳ. οθ.

Γράφομαι σε γραφὴν ἑσσομένης ἐπὶ Ζωσίμῳ ἀειτυγχάνων, ὡς μαθήνω, τῷ ἀρεσβυτέρῳ, & κατατλήεις αὐτοῦ τὰ πάθη. ἀλλ' Ἴπποκράτει πεισθεῖς ὡς κεκετημένοι οὐκ ἐγχειρεῖς. εἰ γὰρ καὶ ἔπι τῆς σωματικῆς ἐδοξεῖσιν ἀληθῆς εἶναι, καὶ τοὶ πολλοὶ ἐλέγηθῆναι. ἐγχειρεῖσιν γὰρ πολλοὶ τῆς ἰατρικῆς τοῖς κεκετημένοις κατόρθωσαν. ἀλλ' ἡμῶς ἔπι τῆς ψυχῆς πλέον ἐλέγεται. οἶδα μὲν γὰρ πῶς ἐκ τοῦ βυθίου τῆς κακίας εἰς αὐτὴν ἀναβιβηκίταις τῆς ἀρετῆς τιὸ κορυφῆν. τὰ μὲν γὰρ σῶματα τῆ τῆς φύσεως ἀνάγκη δέδεται. αἱ δὲ ψυχὰς τῆ τῆς προαιρέσεως ἐξ ἑσῆα τεπέμνηται ὅσον τοῖσι εὐκολότερον προαιρέσεις φύσεως, τοσούτων εὐχρηστερον, τὸ ἀνενεγκεῖν τιὸ ψυχῆν. μηδὲν τοῖσι ἀπογινώσκων, πειρώ αὐτὸν κατευθύνειν. οὐ μικρὰ ἔσται σοι εὐκλεία παρὰ τῷ θεῷ, εἴτε αὐτός, εἴτε καὶ μὴ. τὸ γὰρ ἑαυτοῦ πᾶν πληρώσει, ὡς πάντως τοῖσι εὐδοκίμοις, εἰ προσηύχῃσιν αὐτὸν ἀνενεγκεῖν, οὕτω ἀξέκλειστο. καὶ μήτε νύκτωρ, μήτε μεθ' ἡμέρας, αὐτὴ ἀπολύπτεται σὲ ἢ φροντίς. τάχα καὶ αὐτός περ σωθήη, καὶ οἱ σκηνδαλιζόμενοι διορθωθῆεν. καὶ οἱ καμαρδουῦτες αὐτὸν ἔπιπρομαθεῖεν, καὶ σὺ ἀθανάτη εὐκλείας ἔπιτύχῃς.

Ζωσίμῳ ἀρεσβυτέρῳ. π.

Πρόν μὲν ἔγραψον, ἐλπίζον σε τῆς κακίας ἐπαλλαγῆσοσθαι, καὶ πρὸς καθάραν ὑγίαιαν ἀναδραμεῖσθαι. νῦν δὲ κινδυνεύω, ἵνα τὸ καὶ ἄλλους εἰς τὸ